

חלהות פסח סיון תמה

(ii) בהנאה, (יד) יובן (ו) ומ הפטמיין (טו) שלו אסורים בהנאה הוαιיל שעדרפו אחד שנארס בהנאה: ג (טו) קדם זמן אמור יכול להשליכו (ז) במקום שהעורבים מצויים שם. [...] ראם מצא אשר זמן אמור שלא אבלוה עורבים, אף-על-פי שמקומם הפקר לא ניתנו שם (יח) אלא בכרען (יאם לא מצא חוץ בשברק, ישוף הפל שלחם לבדיה ברי שלא ישח חותבת בעד (ההילל):

פָּאָר הַיְתָב

בתקופה זו גם בבלגיה היו נאפה אצל יהודים או בחפו של פשרה, גם בברטן ובצרפת. אפריגו גיסן דאנן לו מוקני קוולחט נאפה לא-סיט-פאלחן, אך למכרו לא-אי חוץ מפאלקן אסור שען, הש"ז ב' י"ד סיפון עי מתריך וק שיטא בגאנן שלא-וחוד רומברון לישראלי, וככית הפרטן, אבל המ"א כתוב ראנן לו מתקה ללל, ע"ש. וסה"י נסבים עם קשי' קאן אנטקיה באנדרו דרואה רק אסור דרכנן, ואל-המ"א: אפלו קינה קאן ג'ע' עיטים דרכניא לא מוקני, אף דקיי מהות זו גם שהחומר משפט ומוציאו לא להנמה תוהה, ארולנים:

משנה ברורה

ש ב |הן הפת נאפית (כ) נבר יותר ונראת ש ב |הן לעזים, וכמו שגדורים הואו¹⁰; ואפלו אם בשעה ש ב |הן הפת לחוף המזרק כבר נגעה הפתן לגדלים או אפלו לאפר מם ונאפה על-ידיין, גם כן אסורה. (כט) שנני ב ב |חץ גם מחליט אפקן אסור, וכךין שהפת נגעה ממחם מוגבר ש ב |חץ בפה כמו בעצים. ואפלו אם גרע האפר מוגבר שנאף ונאפה ונאפה ובשל געד חפו בלבד, גם כן באור הלהה: (יא) בנאחה. וואפלו אם נחערב הפת בכברות אמרות ואינו נבר. (כט) בלן אסירות בהנאה¹¹, (כ) ואין לו פקעה לפרט הפת או פבישיל זה עלי נגיד פריזן רמי בונאת קמן שבישילן נמדים לאבוד¹²) רקמו שמבר בבוניהה-דעה סיקן קי בשעך שעירא אבן ב ויבשין קמב. ובתבונ (כט) האחרוני דיש על-על-פנים מפונה, למבד הפת לערכום חוץ מקדי אסוד שבו, דקינט שזיככה רמי ונאת קמן שהסיק בו כהנתן מוקמי פטה וטבשיל שנוטל מקעכום. ונקצא שאינו נגעה כלל מהחמן שהסיק בו. (כ) ורק שזיךර לרפרר הפת קטם ששימברוי להעופרים אך הוא קטום ששומגן קטר בפח עכבי[]. דדים לא יזרר חישין שזיחור וימקנו לו לישאל. (כט) ואפלו بلا נגערב הפת או טבשיל זה באחרים גם כן יש פגעה זו דמכירה. (כט) ולש מי שאוסר אם לא נתערבה, (כט) ובקוקום טפסר מוקה או שעת קדחק יש לטמן לטלל: (יד) וכן הפטמן. והוא סדין אפקון ונכnel. ולכן אסורה להטפסת אצל הפטמן או להנוה לאוווי וקי האי גנא, וכן באפקון לכטס בהן בגדים ובדובה, ומכל ונינים: (טו) שלו. וזהו לוטר, של חמן. ואם נמערב טפטמן של א████ם, (לו) ואני בטלין אפלו באלה, שנני יש להט טטר ונאה אטטיל: ג (טט) קטם זמן אסודו. ולטטיל מן אסודו לא מוקני אללא חיב לטפטיתו ובלכטו ו_טטטיל: (יז) במקום שעהורבים לדעתה בפה אמוראים, סדין זה אינו אלא ברוחוב שרוא מקט טפקל פקורי חרקו למקום הבר קטם זמן אסודו שוב אין עלוי חויב

שער הצעיר

בהתיארכיות סיכון לט ומכור בפרקיו לנוכח פחד הפגנותם לפי שאינה מפכרת בקדוח, אך בכך יוכנעו מקרים נחשים נקדים קדר בשלב סיכון, ועוד עזבונו מושבות מטען שעניהם שיפור קדר על פחד חוץ אמור כו', יישר, וכן עזבונו מושב דבורי הדרבי בגדה מית טון ע' (1) הפטימי, עבדאט', עזען בעאמונתיהם של קדושים שחקשו באהומנה מושב בוה' [*] ואם בזאו אחר ועת אמורכו בוי'. וקצת בשוויה פוי' סיכון יב' בפוך שטנה לו סנק ביבת זה וזה גולם, ע'': (1) הפטימי. והיה אפנין. ומם מפר לא'

באוור הילכה

שחשוף על-גבי נחלים אפר. דהה וזה גומת הוא, ולא אמרן דקמר גומת הו
אלא מילשאה בגד אש של גומת הכהן ותחשייב, ולכך לא משחין צל בטמיה
מה פיאן בן בגדיח ואפער, ויל-שפן פשוגרך כל נתקלים ואפר מטוכו ואנדר
בד אפער בו בזורי אין שטחטיך פער בו ואפר זה וזה גומת בטמיה, פאה אטורטס וזה
בקפין את פה בו בזורי אין שטחטיך פער בו ואפר זה וזה גומת בטמיה, פאה אטורטס וזה
דאחו, וגס פג'רא לאולק שעלי). והקם בערבנו מנות בחודשין על קרבנים
ולראה דבשטו דපלוין ציל-גבי מחלת ממש מחר בדיבבד. מכל קומס למעשה
קפשה להקל בבל זה אוחרי של האחותים תחמיו להחמיר, גםש הנ"א באarrow.
דאינו חלוק בין שבעת ציל-גבי מחלת ואפר של טמן ובין שбел עלהם
בטחון סטנור שחשוף, בצל גומי אסורה. אכן אם הפיק הפ� בקמץ ונום בצעים
בכינור ואטריך אפקה שם פה, דכני מפלש זה זה גומת. אף דדעתה קטע' שט'
ביזונה ועזה וכן בקוניגראטרכט קס'ו רצביו לסתומר גונה וזה גומת, מפל
עליקום דחאת פשלטעריך וטשיך שט' שט' עבנבורות אלולים להקל, והוא מדין
בעטנויו לגבי ספין, וכן פאה אטורטס ותבער'א פטמי לעקל גונה וזה גומת
הקסיד יש לרפוך להקל, וכן פאק גראו: * וכן הפטמיין, ולונגן השלכתה.
מל זונ שהייא קשורה במלח הר היא בגמלת. במו שהוכחו הרש'ב'א
וועראש שם בבייצה ליט'. אין שם, וכן מבט פטי' ביירוח'ידי' בה טין
קמבר. אם איננה קשיטה בגמלת, דעת חקיקין עזב למקביר גמי טמן, ומהו
דילחקרון פיש' לעניין קפיט קשיט גוניה לדלאן אפי' להטפס במלח
ונפנא, בכחיקין פיער גומת העל-פי מה דאסטרין פיש' מס' פטחים וזה יא' איזו
טפער אסורים לשושפה, מיל גאנכל ?!, ואין בנה קרי לדוחות ובבי' חוך
וועזקב, דלאני דכא שטהיין ער-לע-פיטים וואה להען משלחתה ושפיר אבא
ולומש שבעוא להנוט מנטה, פיטוונט, וככוניה שאיר גאנזותן?!

מתקומות מטר לכפותה בקון דם שהחיטה, רמזות לאו להנאות נגנו⁽²⁶⁾ (אה) סטמן עם פְּמִין של עזים שׂלָףּוּ בו את קְמִין, (ב') אַסּוּר להנאות בלא בטול רַקְנֵנוּ לְמַשְׁוֹן עז אַסְרֵר נְפַשְׁת, וְזֶבַר שָׁשׁ לוּ מַתְּרִין שְׂיִיקְרִין, שְׂהִינָּה בְּלָאוּ קְבִּיאָה הַפְּתֻובָה מְלֻשָׁחוּ וְאַסְרֵר בְּהַנְּגָה מְצֻדּוֹת. וְתִלְעַי שְׂאַלְוחָהוּ וְעַן לְעַיל בְּסִמְןָה תְּלַגְּסָעָר וְשְׂעַדְעָקָן לְאַבְּחָצָרוּ: (ח'') אַלְאָ יְבָרָבוּ. האחרוניים חילקין על זה, ראמ

(ב') רישק'א בחדישו ור' ז"נ: (כ') חקי'עקב וחמד'טהה ותגריז, דלא פטנ'א בערכט שרצח פתקלה לומד רבנן קריי זה וזה גורם (כ') חקי'עקב וחמד'טהה ותגריז, וכו' ומכתב השר' ביו'ה'ד'ה קיטן קמבר והוציאן ע"ה, עין טעם. אכן לפיה ש'ק'ט'ב נולק'ען' במל'ק'ומ'ה בגדה'ו'ני' פטנ'ים מל'אה לשלב בהיא דצ'יך צולין, און דז'ינה קליין זי, דאנש'ר דל'ק'ט'ה קפ'ש' שם קלא וווער מפל'ס ואפ'א, דאיין צעה קפ'ש' קבל' ואפ'ש' דז'יכ' לשל'ת'ה. ומצעתוי לה'ב'ת' מאיר על ל'ה'ד'ה' קיס'ון קמבר פער' דש'ה'ער' מס'ן' בז'ה, וצער'יך עי'ין: (כ') א'ר'ונ'ים: (כ') צ'יך' ואגאן א'ר'ונ'ים וש'א. קינ'ה לא'נד'ר דפע'ש' בפ'ר' עיל'ז'י' א'ו'ת' פ'ג'נה, מק'ב'ר' ל'פ'ן' בס'פ'ן' תמו פער' יא, ואפ'ש' דז'ינה יש' ל'ס'פ'ן' כל' הק'ב'ש א'פ'ל' בל'א פער'וב'ות': (כ') ש'א, מגאנ'א'ב'ט'ם במ'ק'ט'נו וחק'יעקב ואליה ור'קה וש'א: (כ') אה'ר'ונ'ים: (כ') ש'יך' ב'יר'ה'ד'ה ס'ימ'ן קמבר טע'יך'ק'ען' ח. וכן מוויח' מפ'גאנ'א'ב'ר'הט'ם במא'ס'ק'ו'נו: (כ') כן מש'מע בא'ר'ונ'ים קדש' ס'ימ'ן תמו. וכן ב'יר'ה'ד'ה ס'ימ'ן קמבר שמ'צ'יך' גס'ק'ון' כי' לפ' פ'ק' ק'ט'ל'נ'ץ'ר'ו'ש' שם. ו'ס'ה' ר'ז'ת'ה ק'ש'ץ' מיר'וש'אל'. ר'ק'ש'יט' ס'יר'ו'ש'ל'מי' קא'י א'ס'יפ'א ד'ג'נ'צ'ך'ב': (כ') ה'ב'ר'ז. ו'ז'א'ת' ה'ב'ת' מאיר מפח' דק'נ'א'ן' ב'ש'ל'מ'ל'נ'ץ'ר'ו'ש' שם ד'ה'ל'ל'ת' ק'ז'ה' ב'ע'ין' פ'ל' הפ'ת' מ'ש'ום ד'כ'ל' ג'פ'ו א'פ'ו א'ז'יך' פ'יר' ל'כ'ב'ר' ח'ז'ן מ'ד'ל' א'ס'ו', א'ינ'ה מ'כ'ר'ת', א'פ'ש' ר'ש'ח'מ'רו' לש'ו'ת' ק'ל' פ'ט'ו א'ס'ו'ר' א'ס'ו'ר' א'צ'לו' ו'ה'ג'ה' מ'ל'א', מה' שא'ין' אין' ב'ש'ט'בו'רו' ו'פ'ש'ו'ת' ק'יר'ו'ש'ל'מי' מ'ל'ע'נו' ו'ק'א'י א'ר'יש', ג'מ'ו' ש'ק'ט'ב' ק'ר'ין' ו'ה'ב'יא'ו' ק'ש'יך' ש'ם. וכן ש'ק'ט'ו'ר'ו'ג'ו' בח'ד'ש'י' ק'ר'יט'ק'א' לא'ל'ז'ב'ה' ק'ה' ו'ז'ה' ו'ז'ה'ה'ל'ש' פטנ'ים ל'ע'פ'ו'ו'ם, ו'פ'ש'ו'ת' ק'יר'ו'ש'ל'מי' מ'ל'ע'נו' ו'ק'א'י א'ר'יש', ג'מ'ו' ש'ק'ט'ב' ק'ר'ין' ו'ה'ב'יא'ו' ק'ש'יך' ש'ם. וכן ש'ק'ט'ו'ר'ו'ג'ו' בח'ד'ש'י' ק'ר'יט'ק'א' לא'ל'ז'ב'ה' ק'ה' ו'ז'ה' ו'ז'ה'ה'ל'ש' פטנ'ים (ב') מגאנ'א'ב'ר'הט'ם ק'ט'ס מ'ה'ר'יל': (ב') ה'ב'ר'ז, וכו' פ'מ'ב' ב'ה'ד'ו'ני' ו'ט'וח'ה' ק'א'ר' ו'ב'ק'ר'יל' ג'ו'פ'א' א'ג'ר', ו'ב'ק'ר'יל' ג'ו'פ'א' א'ג'ר', הד'ק'ס' ב'ס'פ'ין' ת'ק'ו' ו'ד'ק'ר'ה' ע'ל'ז'ים ע'ז'ים ו'פ'ס'ק'ין' ק'ט'ים ד'א'ין' ב'נ'י א'כ'יל'ה, פ'ר'ל'ש' ב'רא'ה ד'מ'ת'ל'ק' ב'ז'ה' (ב) ה'ב'ה'פ'ק'ן' ד'א'ל'ו' מ'כ'ב'ר' א'כ'ל' ב'ז'ק' ב'ז'ע'ין' ב'ס'ל' ג'מו' הא'ל ד'א'ל'מ' ח'מ'ת'ה, מה' שא'ין' אין' בע'צ'ים, וה'ג'א'ן' ב'ב' ע'ק'י'א' א'ג'ר' ג'ד'ק' ב'ב'א'ה'ו':

הלוות פפח סימן תמו

ביאורים ומוספיים

(23) לדעתנו, כוונת השוריע איננה שורק למקום הפקר ממש, אלא שורק לחציו המופקדת לכל הרוצה ליטול ממנה את החמן. ורק על זה כתוב השוריע שם רואה שלאabalתו העורבים צריך לבער, בין שעיל כל פנים זו חצר שלו.

(24) אך כשוחרק חמץ לאשפה, כתוב בשורת אגרות משה (אוית ח'ז סי' ז) שאין ציריך שיפיקרנו במפורש, שכן שלא אחריו זורקו אינו ראוי לבלם, אין טרי שחדרי דעתו להפקיירו [ראיה בהערה הקודמת שבtab ש"מ חוריב לבעדו בין שאחר זורקו הוא בשרותם, וכן דעת הנדי"ש אלישיב (שבות יצחק פ"א אות ח) ביחסו או בצדיו רשותם, כתוב בשורת אגרות משה (שם) שאף שיש לדון שהחמן נחשב הפקר בכך שכבר אין עוד לשום שימוש, גם ברור שדרשו להפקיירו, ומשובך בכך אין עbor לעלו בבל יראה, מ"מ אם לכשיגע זמן האיסור יהיה החמן בתה, חוריב הוא לבער, בין שטוף כל סוף יהיה החמן בשרותו, וכדברי המג"א והט"ז. וכן כתבו בשורת מנהת יצחק (ח"ד סי' ז) ובשורת שבת הלווי (ח"א סי' קל), וכן משמעות דבר הדן איש חי (שנה א' פ' צו הלכות

ציריך להפקייר במפורש [באשפה ציבורית].
(25) אולם, לעין מי שנשאלה בהמותו בשובה עצל נכרי וחושש מאיסור שביתה בהמותו, כתוב הרמ"א לעיל (סי' במ"ו סי' ג) שיפיקרנה בפני שלושה, ולא יוכל אדם אחר לוכות בה לאחר השבתה. בטעם הדבר כתוב המשניב שם (ס"ק י). שافע על פי שהבעלים לא הזכיר שההפקר הווא לשבת בלבד, מ"מ ודאי שקר היה דעתו, ולא התכוין שתסייע לרבהה הפקר לעלם.

סימן תמו מי שמואזא חמץ בთוקה המועוד

[משניב ס"ק א]

יזיציאוף פרישתו מידה, שלא יבוא לידי מ揩ול אכילה²³).
(1) על הטעם שבioms היכיפוריים לא הוחמירו להחמי מרשותו דברי מאכל מחושש שמא יבא לאוכלים, ראה מה שבתנו להלן (ס"ק י).

[משניב ס"ק ב]
ויבערנו מידה²⁴).

(2) ובזמנינו שמדוברים את החמן הנשאר בבית לנכרי, ובשטר המכירה בתווים שמקנים לו את החמן 'בכל מקומות שהוא', כתוב הארכ"פ פרנק (פרקאי חדש פפח ח"א סי' ע) שכן שהחמן הנשאר בבית הוא קניינו של הנכרי, יתרון שאם מוניא חמץ במתעד לא נבן לשחרוף, אלא בטיבינו עם שאר החמן שמכר לנכרי. מאייד, בשורת שבת הלווי (ח"ט סי' קטו) כתוב, שהמושג חמץ שנמכר לנכרי, כנהוג בבחול המועד, לכתיחילה יעשה סביבו מוחצת עשרה טפחים, רידין כל חמץ של נברי שנמצא בראשות ישראל, ורק בשאיין יוכל לעשות מהייה בו, או יבניש את החמן למקומות שנמכר לנכרי. והוסט, שיתכןograms מותר לשורף את החמן, שאף שננו דנים את מכירת החמן מכירה גמורה, מ"מ הרי אין דעת הנכרי לדוחות ממש מן החמן, אלא עתרו לנ Kunto כהלהנה להיוות מוקן לחזור ולשובו בהלהנה לישראל, וכן ריש שואם ישרוף החיתוב חמץ שנמצא לא יותר בכר לנכרי כל נוק, ויש לומר שהנכרי מוחל על קר. רואה מה שבתנו עד להלן בינהיל (דריה בברית).

[משניב ס"ק ג]

יבכה עליון פליין²⁵, דילמא אתי למכילה²⁶).

(3) ואף על פי שבחמן של נכרי הנמצא בראשות ישראל על קובל המשך במילאים עמוד 9

[משניב ס"ק יח]

שוב אין עליון חובת בעורצין).

(22) אך אם זורק לחציו, אף אם אין חציו שומרה והריה כנקום הפקר לבל, כתבו המג"א (ס"ק ז) והט"ז (ס"ק ח. ראה שות אגרות משה אוית ח'ז סי' ז) שהחיב לבعدו בשיגע זמן איסורו, כיון שהחמן נמצא ברשותו, ותיק ביעור חמץ בשရיפה הראוי [ראיה מה שהבנו בהערה הבאה].

ובן הורק את שאירות החמן לפח אשפה השיין לו, המועב בחזר ביתו או בצדיו רשותם, כתוב בשורת אגרות משה (שם) שאף שיש לדון שהחמן נחשב הפקר בכך שכבר אין עוד לשום שימוש, גם ברור שדרשו להפקיירו, ומשובך בכך יראה והוא, מ"מ אם לכשיגע זמן האיסור יהיה החמן בתה, חוריב הוא לבער, בין שטוף כל סוף יהיה החמן בשרותו, וכדברי המג"א והט"ז. וכן כתבו בשורת מנהת יצחק (ח"ד סי' ז) ובשורת שבת הלווי (ח"א סי' קל), וכן משמעות דבר הדן איש חי (שנה א' פ' צו הלכות שרף פפח של שבת), והשוויה אוור ליצין ח"ג פ"ז תשובה יג).

ובן דעת הגראי קנייסקי (הערה על תשובה והנחתות ח'ב סי' רייא אוית יג) שיש למוכר את החמן שבחמי האשפה. ובארחות רבו (ח'ב עמי ט) כתוב, שבבית החזיר נחט לשורף את כל האשפה הנמצאת בפחו האשפה, ולאחר מכן לשטוף את הפחים במים. והוסט, שבבית הגראי קנייסקי נהג למוכר את החמן שיש באשפה והשוויה, שבחדור האשפה, ובטעמך לכך היו שופטים לפחי האשפה נט וcdc.

ማידן, דעת הגראי"ש אלישיב (שבות יצחק שם) שהורק חמץ לפח אשפה שברשותו איינו חייב לעברו בהגאי זמן האיסור, ואך זה דונה לו רוק חמץ במקומות שעווארכיס [שלגביו כתבו המג"א והט"ז] שיש לעברן, מבני ששאר החמצן וראי לשימוש בתחילה, אך חובה לעברו, מה שאן כן בורק את החמן לפח האשפה, שאין חמץ ראי לשום דבר [והוסט], שבורק לפח אשפה ציבורית אין ציריך אף להפקייר, ראה העירה הבאה]. ומוטעם זה, דעתו (שם) שאפשר לרוק את החמן לפח קודם זמן איסורו, כשם שמורה ליתנו לנכרי, אלא שיש לשירם ממון בית כיון לקיטים בו את מצות הביעור [וכמו שבtab המשך ב' לעיל (ס"ק ח), לענן המוכר את חמץ לנכרי קודם זמן איסורו].

אבן, אם זורק את חמץ לפח אשפה ציבורית הנמצא מוחוץ לרשותו, דעת הגראי"ז אוירברק (שבות יצחק פפח פ"א אות ה, והליכות שלמה פפח פ"ח דבר הלכה אות כד) שאינו חייב לעברו, ובשורת מנהת יצחק (שם) נשאל אדרות הורוקים את החמן לפח אשפה מנהת יצחק (שם) נשאל אדרות הורוקים את החמן לפח אשפה לשיריה של נכרים. וכORBET שיט למד וזכות על המיקל שלא לשורף את החמן אך בשפה מונח בחציו, בין שדיי כוונתו להפקייר את החמן משעה שמשליך לפח האשפה, ואך שעוזין אין זה אלא חמץ מופקר הנמצא בראשותו שחיבר לעברו, מ"מ כיון שהפחה שיריה לשין לדון שהמוקם שבו מונח הפחה בחציו מושאל לעיריה לצורך הנחת הפחה, ושוב אין החמן נמצא בראשותה, ולפיכך איינו חייב לעברו. ולמעשה, כתוב שאמ ייש אפשרות קודם זמן האיסור לשפרך על החמן שבחמי הומר חריף כדי שיפסל את החמן מאביבה כלב, עדין לעשיות זאת. ולא לסמוך על ההויר הבעל וטיזם, שבשש ספק אם פח אשפה שייכים לעיריה, ודאי שחוובה לעשותות כן.

[משניב שם]
אנ' בפתקן אבן ה-23) וכו', עריך פ'ז'פ'קונגו ל'גמרי בפ'ו ובל'בו²⁷) וכו',
שאם יש בדעתנו פן איינו הפקר גנודר²⁸).

מילואים הלבות פסח סיינן תמו המשך מעמוד כא

הרוב התירוד לטלטול לצורך מצווה משוב בבוד המת. ולענין מצות כיסיר והרכבת, כתוב השורע לךון (ס"י תעזה טעריז) שאב כבר שhot גונתיביב בעכסי הדם, מותר לכסות גם בעפר המוקעה מושום געלד, וכותב במשניב שם (ס"ק עט). שביריעוד הוויה חכמים איסור מוקעה כוד שלא לטלטל את מצות בכיסוי הדם. ובביחיל לעיל (ס"י רשות סייג דיא) אסור כתוב, שיש לעזין אם איסור מוקעה מונחה מונח השבת אכידה, וראה מה שכתנו שם.

(8) על דעת החוזי בענין השאלת חמן לבית הכלאה, ואם יש לחלק בין בית הכלאה שבמנונו לפקין בית הכלאה שבמנון, ראה מה שכתנו לעיל ס"י תמד ס"ק כא וס"י תמה ס"ק ה.

ואם באפשרותו להשליכו לימי הכלאה או להשליכו לם, כתוב המוחזק (ס"ק ז) שעופק להשליכו לביון הכלאה, שבוח עובר רק על איסור טלטול מוקעה, ואילו כשמוליכו לם, מלבד איסור מוקעה עובר גם על איסור החזאה מorthות היחוד לברמלויות ועל איסור טלטול בכרמלית.

(9) ומשמע שמותר לפזרו עד שיתא דק דק כדי שוכל לעוף ברוח. ואף שבhab המסתנה למלך (פ"א גנול, חמן ומונה והז) שאון יותר לפזר החץ דק דק לרוחתו לרוח יומם טוב, וכן שבזה איסור תורה של טהון [מה שפסק הרמ"א לעיל (ס"י שבא טירב)] שנותר לרוחרת פת לפני חרנגולים לפי שאין טהון אחר טהון, היטט דוקא אם מפורר אותה בשיעור הגובלן]. נבר עין בשיעור (ס"ק ז) למוחזק, שהביא שהחטא שהונסתה שבת רוחה את דברי המשנה למלך מלהלכה. וראה מה שכתנו בבדאי לעיל (ס"י רשא שם רדה לפזר לחטם).

(10) ואף שאיסור לשורף ביום טוב אפיקל במקום מצוה, כמו שכתב השורע לךון (ס"י תקו ס"ז) שאן שריפת חלה טמאה ביום טוב, ובכעמו כתוב במשניב שם (ס"ק ל' של האטור לשורף ביום טוב אפיקל במקומות מצוה [וראה שם בשיעור] ס"ק כח שהביאו חוליקת אם שריפת החלת טמאה היא מן התורה או מדרבנן, מימ' ביאר השיעור הרב (ס"ה) שכאן דחין שווה, שכן את החמצ מותר לשורף ביום טוב כיוון שאין שווה עובר עלי' ביבר יראיה ורב ומצוא].

(11) אך החוזי (ארית סי' קטו ס"ק טז דיא ואך) בתב שיש להן לענין דבר שנאסר לעיר העובدة של משה חמץ, אם לדעתה האחרונה מותר לשורפו ביום טוב, שכן אין בה איסור שהיה מן התורה. אינו חמוץ מוחמצ גמור לאחר שביבלו שאיסור לשורף ביום טוב.

(12) אמנם, לךון (ס"י תמו ס"ק מו) בתב בענין זה שנמצאת חיטה בתבשיל בשבייע של פטה, שוק במנום דפסר ריש לטלטול על הדעה שמספיק לכתוף עליו כל ואין צורך לעיר עיר נברי.

שיעור ז' ס"ק ז

ובקה שאקסבען לאיל פון שיט בקאנדר (קענקלע¹⁸).

(13) שם (ס"ז דיא מפוז) בתב, שאף על פי שהרמ"א שם פסק בשם הירושלמי שהרוקק ברוח שבת והרות מפורת את הרוק חייב מושום זורה, מים הרעיקא יציד לדחק בורה מים שאין בוך איסור, כיון של הרוב פוסקים הדמיעו את דברי היירושלמי, ונושע שעתה שמלאכת זורה היא בגין מלאת בורר, שופריד אוכל מותך פסולת, ולא כשרוק הכל ללא מטרת להפזר אוכל מפסולת. וראה מה שכתנו בבדאי שעבורי.

כיהיל ד"ה בביון

איסור לו להגְבִּיהוּ¹⁹ וכור, צמי איסור, עין שם טעם²⁰.

(14) ולענין מוץ המושלך בשותות הרבים, האם יש להימר שלא לזרות עלייו בדרך ביןין. כתוב הפטגוי (ס"י קעא א"א ס"ק א) לגבי פירות ערלה האסורים בהנאתי, שאיסור להשליכם במנום רפש וטינ, ואף שלא מוגה בהם האיסור להפזר אוכלי, מ"מ אסור לבוותם, ואם כן לכוארה

עליך אהירות], בתב השוע לעיל (כי תם ס"ב) שלא מספק לךות כל אחד כל', אלא צריך לעשות בפני מוחיצה, ביאר במשניב שם (ס"ק ג) שرك במנואה חמץ ביום טוב הקלו בכפייה כל', אין מהנת שאישר לעשות מוחיצה ביום טוב, אין ממש שלא הותר לו להשוחה בביון אלא עד הלילה, שאז צריך הוא להריביא מושתו לבניין, ולמן מושט מה התייר גם בכפיית כל'. מה שאין כן בחמוץ של נבר שברשות ושאראל, שעדior להזיה אצלו ומונח מוחבה גם מוחור בחו"ל המועד לעשות בפניהם מוחיצה, لكن לא התיר חכמים בכפיית כל', שמא יתול את הכלל לצורך שימושו ותתלה החטם.

(4) ואם מצא את החמצ ביום טוב האחורי סמוך לחסיכה, כתוב לקמן (ס"י תמה ס"ק ז) לעין נבר שחייב חמצ לבניון של יהוי ביום טוב האחורי סמוך לחסיכה, שאינו חייב לבך עלי' כל', כיון שבמנון מושט אין לחוש שישכח ויבא לאוכלו.

[משניב ס"ק ז]

קהה צריך להוציאו לחוץ או לשרפּוֹ.

(5) ורק שלhalb הכה פסק הרמ"א להלן בשיטת הרין והארсер לשורף חמץ ביום טוב נוכתב במשניב (ס"ק ח) שטעמו מושט שדיוויה העברה שלא לצורך דינום שאסורה ביום טום, אמנם דברי המשניב באן גם שיריפת חמץ הראושים והמנובאות במשניב שב הסוברים שעצם שיריפת חמץ שתוחמץ ביום טוב מותרת, וחוש, שמיים גם לדעתם אסור לטלטל ממקומו מחמת איסור מוקעה, אף שהוא לצורך השרפּה.

[משניב ס"ק ז]

פָּקֵד שַׁהוּא קְבֻּצָּר שְׁלָא לְעַזְךְ (קענקלע²¹) ובור, אַפְּלָוּ נְכִי אַזְנָן פְּקָדָה בְּכֶפֶת (קליל) וכור, ולהשליכו לאקה או למתה (בפסא²²) או לפרק ולבולן (לעופט²³; ואבלו לשוףּר מקרומ²⁴) כור, איסור לבערו בזוס-טובוני ובו, אין לו לבערו בפסח ואבלו עלי' קיני עפּרמְסָן²⁵).

(6) ואף על פי שזו העברה לצורך מצות בירור חמץ, ומבואר לקמן (ס"י תקבו ס"ק ט) בדעת השיער (שם ס"א) שטעם שמותר לחכם ביום טוב לשורף וחיצת החות, הוא מושט שחייטם מים לצורך מצות נחשב קצת צורך היום, ואם כן בכשירפת חמץ צירכה לכואורה להחיה ששורף בביום היום, כתוב בכיהיל לקמן (ס"י תקייה ס"א דה וספר תורה) בשם המנייא (בpsi זה ס"ק ג, וראה מהוחזק שבירא) שיש לחהיל, שבכל מוצה שאפשר לעשותה קורתם יומ טוב אינה נשחתת צורך היום, ובין שמן בירור חמץ הדא בערב יומ טוב, אין שעיפרו ביום נוב נשחתת צורך היום.

ואף שודרי השוע שאיסור לשורף ביום הנם גם בחמוץ שנחמתם ביום טוב [כמו שטפוחה במנין, לודעה זו שאף אפשר דיה לשורפו קודם יומ טוב. ביאר בשורף פרד יצחק (ס"י ז) שדעת המגיא שכתבו הותס (פסחים ט, ב דיה בר אשי) שהחמת חמוץ בירק ימ' וצחסח על מות לבשו, איתו ערב עלי' אלב שעיבור כל מיל הפטחה לא בעירה, אין שיריפת חמוץ שנחמתם ביום טב נחשבת צורך היום, שהרי אין כל משימות בפנים המצתה אם ישטרפו ביום טוב עצמו או בשאר ימי דפסחן, והשוע דרב (קורא ס"ק ג) כתוב, שכן שמן התורה אפשר לקיים את בירור החמצ בירק ביום טוב בל' לדוחות שום אלסורה, כתן להשליכו לוט. וכדו, لكن בעורו על ידי שיריפה איין נחשב צורך היום כלל].

(7) ואיך אוט ובל לטלטל את החמצ ממקומו ולהזקן לנבר כור, מחמת איסור מוקעה, כמו שכתב לעיל (ס"ק ח) ממשמע ובaan שם במנון מצחה איסור לטלטל מוקעה. וביעז והכתב לךון (ס"י תקפו ס"ק פח) לעין שופר שנעשה בראש השנה מוקן שישיכת לישראל, שכן שהוא מוקעה ממשום געלד, איסור לטלטל אבלו לצורך מצות תקיעת שופר. אמנם השוע לךון (ס"י תקמ' ס"א) התיר לטלטל את המת לצורך קבורתו, וביאר במשניב שם (ס"ק ט) שכן אין בו אלה איסור

מילואים

הלוות פסח סימן תמו

המשך מעמוד קודם

הרבוב, מחשש שהוא יבא לאוכלו וראה משונב להלן (ס"ק ז). והמזא ביבתו חמץ שנמכר לנכרי, והוא יכול לעשות בכך מחייבה [כritis דמתבאר בש"ע לעיל (ס"י תנ' ס"ט)], כתוב בשווית שבט דלי (ח"ט סי' קט) שיכל לומר במפורש שאין דעתו לוותה בה, ואז להגביהו וטלטל למקומות בו הטעון את שאור החמצן שנמכר לנכרי, שכן שפירוש בפירוש שאינו חפץ לוותה בחמצן, והאי שלא יקנה אותו בחגבותו אלא עבר עליו משום יבל יראיה, וכמו כן, בין שמל מטרתו בטלתו החמצן היא לטלק מרשותו כדי שלא י בשל בו, לא נהוג בוות האיסור דרבנן לטלטל חמץ מחשש שהוא יבא לאוכלו, כאשר שליחת רבן החולקים על רבי יהודה אין חשש זה בטלטלו על רבנן מורה, משומש שאין לחוש שהוא יבא לאוכלו ביך שהוא מוחר אחריו לשורשו. והוסיף (שם ח"ז סי' ג), שיתק שאיתו עבר על יבל מנה לשורשו. אפילו כלא אמרה מפורשת שאיתו חפץ לקנת את החמצן, שכן שהחמצן אינו יראה אלא הפקר אלא שיר לנכרי, מסתבר שבסתם איתך קונהה.

הוא הרין לעונן חמץ, אך רעה הגרשין אתערבע נושא ב"כ העי' קד - מהודורה חורשה) שיתק שובי הפטיג אמורדים ורק באפרוחה ערלה וכיוצא בהם, אבל חמץ שצotta התורה להשבתו ולבערו בכל ענן, ובכל זה גם באופן ששפכים עליו נט ושורפים אותו שהוא דרך בוני, אם כן אכן אישור לבוותה בכ רך הליבוט, וזה, שהפטיג כתוב בסקף דבריו עטף לאסור לבוות פירות עללה, בין שהרואה אותו יודע שאסורם הם בהנאה, וטעם זה אותו שיר בחמצן.

15 שם כתוב, שהרי נחלקו רבי יהודה ורבנן (פסחים י, ב - יא, א) במי שכח לבודק את חמוץ קדם ומון איסורה, אם מוחר ונזכר לבודק אחר מון איסורה, שלדעת רבי יהודה גסוע, שהוא יבא לאוכלו, ולהעת רבנן מורה, משומש שאין לחוש שהוא יבא לאוכלו ביך שהוא מוחר אחריו לשורשו. וכן כל פasset מוכחה שלכל הדעות אסור מדרבן לטלטל חמץ כשהיאנו מוחר אחריו לשורשו, מחשש שהוא יבא לאוכלו. וכן המזא חמץ ברשותם דורבים אסור מדרבן לטלטל ולשלקו מרשות

הלוות פסח סימן תמו

המשך מעמוד 42

תשובה (שם) שאין התערובת אסורה, שלא גוזה על משוז חמץ אצל נכרי, שכן כלפי אין חשש של לא בידלי מניה, שהרי מותר לו לאוכל חמץ בפסח, וגוזה, שליחת חלק מהארוחות [חוס' חולין צ, א דקה אמר, ורטיבא ע"ז ט], אין הטעם שחכמים החמוריים במשוז חמץ הוא מושות שהחומרה בו התורה לאברהם לעיר בבל וראיה ובל נצצא, וטעם זה הר לא שיר כשהחמצן אצל נכרי, שכן אין הוא עbor על יבל יראה ובל נצצא, אך אם התערובת הגיעה לד' ישראלי, אין החמצן יחרור וצער לאסור את התערובת, כשם שהחמצן שהותבטל בעבור פסח אינו חזר ונישר בפסח [כמבואר בש"ע להלן (ס"י ג)], וכן כתוב בשווית גור אריה יהודה (ארוח סי' מט).

בماירן, הפטיג כתוב (ס"י תנ' ס"ק א) שאין חמץ של נכרי שהערוב במאכל של נכרי בפסח, הרי התערובת אסורה, וכן כתוב בשורת אבוי נר (ארוח סי' שע"ד), ובשווית תורה חדס (ארוח סי' כא טף אות ב) הסתפק אם התערובת מותרת באכילה, אבל בהנאה עצה שמותר.

וטעם גטף כתוב המנחה יעקב (כלל ע"ד סי' יי), שהאליל ריש חזב לבער את החמצן בפסח [ואפייל במשמשו ממן נמצוא בתערובת, ומפני שכח הרומי באין], נמעא שאי אפשר להמחין ולאכלו בשעה שהוא יהיה מוחר, ולפיכך אין הוא בכל דבר שיש לו מתרין. שנאה שדעת השיעז היא וכותב דביה ליל להלן (ס"ב דיה חמץ) שנאה שדעת השיעז היא שחמצן אינו נחسب דבר שיש לו מתרין.

[משניב ס"ק ב]
[במ"ש ה"ג].

3 רמנשטיין חמץ של נכרי או של הפקר שהתערוב במאכל של יהוד בפסח, הסתפק השערוי תשובה (ס"י תנ' ס"ק ל) אם התערובת אסורה רמביין במליחות פטחים ז, ב דח' הדריך, שטבוש בבדיו שהוא אסורות. ואם משחו חמץ של נכרי התערוב במאכל של נכרי בפסח, כתוב השער

הלוות פסח סימן תמו

המשך מעמוד 46

49) ושורש מחלוקתם מבואר במרדי (פסחים סי' תקד-תקנה). ראה חז"יא אוית סי' קוט ס"ק ד דיה לעמך, והוא האם דין ביטול שיר רק באיסור המתבטל בהויה, ובן חמץ קודם הפסח לא יובל להחבטל שכן דבר יותר הוא, וזה שאר בהיתר המתבטל בהיתר שיר. דין ביטול, ובן חמץ אף חמץ קודם הפסח יכול להחבטל. וחדביג (פתיחה לסי' דיה ואט) צידד שנחבטל אם חמץ בון דבר שיש לו מותירין (ראו מה שבתנו בזאת וה לעיל (ס"ק ג)), שאנו שורשים סוברים שהוא דבר שיש לו מותירין, ולפיכך אף על פה שהוא הבטול קודם הפסח אין סמכויות על הבטול, ומהתרומות סוברים שאיתו נון דבר שיש לו מותירין, ולכן סמכויות על הביטול.

[משניב ס"ק לב]

וען לקפין כסימן הנג איז במשנה ברוזה⁴⁵.
50) שט כתוב שבעל נפש ייחמיר לעצמו, וחorth לדורות הפטוקים שקבעו בكم מה נחשב ביבש, ולפיכך אם נתעורר בקמ מה חמץ, יפהו אותו קודם פסח. ובתוב בשעה' שם (ס"ק ב) בשם שוע' הרוב

שהונחו על החלטה אין אסורה משומש אויסור משוחה, אלא משוח שבדי קליפה מהן קיבל טעם מההלה, ולפיכך גם אם אין התערוב במנחת אחרות הר' זון אסורה לדעת הפטוקים שחוור ומיועה. [אכן מדריך השעה' צ' באן גראה, שליחת המג'יא אפייל דבר שקובל טעם חמץ ונחער בתערובת של יבש הר' זה בטל אף לזרע.]

הפטוקים שיבש ביבש חור ומיועה, ושלא דברי החוויא. וצדדי החוויא (שב), שלדעת המג'יא (ס"ק יא) שיבש ביבש חור ומיוער לפי הרומי והוא הדעה הראשונה במשניב להלן (ס"ק לג). המינוח כל' היה אסורה אפייל אם לא חימכו אותן, שכן תעבורת המינוח באחרות היא תערובת של יבש ביבש. אך כתוב, שאפשר שבידון זה שرك כדי קליפה מהן אסורה. אף בתערובת של יבש ביבש נהנים בדעת המתרומות שלא אומרים חור ומיוער. [משניב ס"ק ל]
[יש חולקין⁴⁶].

הילכות פסח סימן תמו

תמונה מי שモציא חמץ בתוך המזען, ובו ד' סעיפים:

א *המוציא דמצ' (ה) *ביביתו, אם הוא בקהל-המועד (א) יוציאנו (ג) (צ) (ב) ויבערנו מיך, ואם הוא יוסטוב פסחים ו' ב' אחות קים (ב) יקפה עליון (ד) (ג) בלא עד סלילה ואז יבערנו (ד) (לפי (ה) *שלא יוכל לטפללו ביחס-טוב (רב'ש), גם (ו) לשרבו במקומו (ז) אסור (רב'ז): ב' בויש מי שאומר, דוחב-טוב שני דינו (ז) (ח) בקהל-המועד (ח) לעניין זה:

שער תשובה

א"ז ושפה לא פסדו ואמר שורות נבר והיא אתל פצאי קדם ביציה פצוה וושאל אך
לעשותה, והוועה לו פרעון עזה שפיעינן בעקבות האפר לפלבאים או' מהירין ואמ' חכ' בו
א"ז יייל' קענונו' טעטס אמר נפקח בדור או קידורו לא, כי פשפמא בא"ז שפיעינן
ברחו לא יוציא לפלאבין להפסד רוחה ב' ואחד' כל' חורי לאו' שפערין, וויש
שנאדריך בקרוב הנגמי' בשם' ר' חתעה לא הולבוטש עשהנו קדרו דין זה, יען גדרני
הארונות לאיל מיטן מל' זיין.

[ג] ייְלָעֵתנוּ, עַבְרִית. עַזְנָן בְּשָׂרֶת וְבָבֶן צִוְּין טָהָרָה תְּדִין כְּבָרוֹק קָפָה
שָׁקָד אֲשֶׁר וְהַשְׁבִּיתָה הַלְּקָנָעָנִית שְׁבָטָל מִשְׁמָרָה עַשְׂהָ וּרְכָבָן וְאַירְזָן בְּבָדָן.
עַזְנָן וּבְשָׂרֶת קָלְלִים מִבְּבָבָן: [ה] קָלָן. עַבְרִית. עַזְנָן בְּקָרְבִּים-בְּסָבוֹאָל דָּבָר כָּוּמִישׁ
בָּגָ� עַל קְדָרִי תְּמָמִים וְחַיָּה וְכָסִים פַּרְמָה הַלְּחָן. עַזְנָן בְּשָׂרֶת בְּבָבָן קָרָב
דָּהָר אַמְּרִיקָן כְּשַׂנְחָמָן בְּפֶסֶחֶת אוֹתָן בְּכָל הַמְּטוֹל וְמַפְרָר לְשָׁנוֹ אַפְּלָוְן בְּדִינָת הַנּוֹן
מִשּׁוּם זְגָבָן בְּלַת פְּמִיאָה אַזְנִי בְּמִשְׁמָעָן כָּרָב כָּה שְׁפָקָתְפַעַן כָּרָב, אַכְל אַסְטָבָל בְּפֶרֶושׂ גָּם
כָּל קְפָעָן שִׁיחָפָעָן וּבְבָאָל בְּשָׂרֶתְוָהָבָב שָׁב אַנְוּ עַבְרָן אַצְלִיד דִּתְן וְאַנְכָּר אַגְּבָחָב
שְׁאַלְפָעָן צִוְּוֹיט אַנְוּ רְשָׂא לְשָׂרוֹדוֹן קְדִיזִיט וְעַזְנָן קְרִוָּן פְּגָלָה שְׁזִיבָא בְּתַחַת
וּמְפָאָר קְפָעָן סִינְן תְּמוּן צְוִימִי חָסָן: [ג] קְהֻחוֹתָם. עַבְרִית. וּקְבָב בְּשָׂרֶת שָׁאָגָתָן
מִבְּתוּ� בְּפֶסֶחֶת, וְרְדִיקָן: [ה] בְּחוֹהָרָם. גְּבָרִים נְכוּן שְׁלָלָן לְשָׁנוֹר דָּקְקָנְלָבָה

באור הלכה

* בבריתו. כתב הרבי"ש בסימן חא: מנא קמ"ר ברשות הרכבים אסור לו לכהנייה⁽¹⁾. וטענה שהכהנים كانوا ונוצר צלי"ב כל נזקה. ואפסלו אין דעתו לנזקה בו אלא מביאו כדי לשלקו מקום שרביט עזרים צלי"ב שלל צלי"ב זו, נמי אסידר. עין שם טעם⁽²⁾; ולא כמי לה"א דזרעון (לעיל בסימן שח פץ' י"ח) לשלק קוץ בשפט קרכמלית מהם נזק ורים, אך הוא בכר נזקה, מה שאין בן קבא לא שכיח הכא קבבם, עין שם, וחותמו הפסוקים בבריו: * שלל יובל לטולין. עין משנה ברורה ואפל"ד במחצין רוגבן ובין אסור בטולת. וכן כתבו האחרונים. ואם מטלטל בפה של מולכו למורה הדראה לשאל עלי

תו בלווי. דודלמא אתי לפיקלהה⁽⁴⁾: (ד) לפי וכיו. רוזה לווער, דאמ פאיירין להשאות בעית עליינדי פפיט כל': (ה) שלא יובל וכו. אפלאל איינו מזיז (ד) קהטן קלל, מפוני שהוא הצעעה שלא לטען בשטלן, קאנן שוחטטען קילומ-טоб, דאי אפישר לאחסן וועבר על בל סוכרים (ו) דונקא בקחטן שבטלן קידם יומ-טוב ראיינו עורך בבל און, אכל בקחטן שלא בטל, אמי לאו דבל וראאה וڌהיע על-כל-פניהם או לפקרו (ו) ולורק לרוטס⁽⁹⁾; נאכלו לשער פְּמַרְמָרֶה⁽¹⁰⁾ (ט) לבקה פוקים, הוא צנוך סיום קצט. ובעבון קאפרזים, (כ) שענגו קעולם גדרעה כל מיקום הייכי דעהוג פשכרא קאחרדזה נהוג (יל) ואין להם לבטל אכל בתבשיל שגעספער ממשום שטצעא בו חטה ופודומה, אפלאל לנטרא עד חיל-הטעה. והקכימו הקבכה אחרונים, (יע) דאפלו נטצא החטה אפר להשאותו, וכדמבעאר בסטיקן הסט עיפוי, ונטקצא קמ-שקה קסמןן. אלא פספה עליין ביל ואחר יומ-טוב שוורף החטה ואוכל הטעבשיל: לעם או לביית-הטעא על-עדן, נאכלו בסטיקן שטצער בטלו דאנינו ציריך שור במיקום מצונה, וכדמבעאר לעיל בסטיקן שכה עיפוי ובסטיקן תמד ובקבל גווניג פונן עליין ביל: (ב) (ח) לאאנן זה. רוזה לווער, דאם

שער הצעיר

(ל') הַקְרָא בְשֵם פֶּפְוֹקִים: (ה') מִבְּחֵךְ מִרְשֵׁי וּרוֹן, עֲצֵן שֶׁם: (כ') בִּתְיִזְקֵךְ בְּקָטֵס רַיבְּכִישׁ: (ז') הַקְרָא שְׂאֵר אַפְּרָוִינִים: (א') אַפְּרָוִינִים, וְעַנְןִ שֶׁמֶבֶת קָרְבָּא: (ב') רַבְּשֵׁי וּמַעְטָדְרֵי וּדְרַיאָא וּמַאֲדֵר זְרֻעָה וּבְסְפִּיגָּא עַשְׂיָן, וּרְשֵׁבְבָּא בְּחַשּׁוֹבָה סִימֵן עָא, וּרְבִּי יְחַיָּאל בְּטָהָר, וּרְבִּי יְחַיָּאל בְּטָהָר, וְעַנְןִ שֶׁמֶבֶת קָמָא דְפָסִים. דָאַיטֵם מַלְאָה דָאוֹרָתָא. וּמַה שָׁגָמָן בְּזָה המִקְּאָרָהָם. עַנְןִ שֶׁמֶבֶת קָמָא דְפָסִים. (ג') מַאוֹר בְּפֶרַק קָמָא דְפָסִים. (ד') קָנוֹר פֶּסְמָאִג (קָאוֹר זְרוּעָה וּבְשֵׁבָא) כְּגַלְיל וּרְבִּי יְחַיָּאל וּרוֹן וּרְבִּי יְשָׁעִיר וּסְמִיךְ וּסְגָגָה: (ט') עַנְןִ אַבְּרָהָם אַזְלָה וּרְבִּי יְגָרָא וּלְעַנְןִ קָפְרָא אַזְנִ מִחְצִיתְשָׁהָל: (ס) קָנוֹר פֶּסְמָאִג (קָאוֹר זְרוּעָה וּבְשֵׁבָא) כְּגַלְיל וּרְבִּי יְחַיָּאל וּרוֹן וּרְבִּי יְשָׁעִיר וּסְמִיךְ וּסְגָגָה: (ע') עַנְןִ אַבְּרָהָם אַזְלָה וּרְבִּי יְגָרָא וּשְׁוֹיָא: (ז') שְׁהָוָא דַעַת הַקְרָבִים, וְעַנְןִ קָהְבָּרִים חַלְאָה שְׁחַזְיקָק קְדֻשָּׁה זָו קָאָרְבִּחָה וּמַעְצָם דְּקַעְיִידָה חַקְמָתִים דְּקַרְיָהִים בְּשָׁב וְאֶל פְּנִישָׁה, וּמַלְאָא אִיטֵם שְׁכָרָה, וּשְׁוֹיָא: (ט') שְׁהָוָא פִינְיאָן שְׁחוּזָה נְחַלָּה שְׁחַזְיקָק קְדֻשָּׁה זָו קָאָרְבִּחָה וּמַעְצָם דְּקַעְיִידָה חַקְמָתִים דְּקַרְיָהִים בְּשָׁב וְאֶל פְּנִישָׁה. וְעַל עַד פְּעָמִים בְּזָה זְכָמוֹר שְׁפַקְעָאָר פֶּסְמָאִגְרָהָם, וּקְאָזָנוֹ: (ו') בְּח' וְאֶגְנָא אַבְּרָהָם וְחַקְמָתִים בְּכָל זָהָא פִינְיאָן שְׁחוּזָה אַגְּנוֹת מִקְבָּחָתִים וּכְמוֹ שְׁמַטְבָּה כְּמַקְבָּחָתִים. וְעַל עַד פְּעָמִים בְּזָה זְכָמוֹר שְׁפַקְעָאָר פֶּסְמָאִגְרָהָם, וּקְאָזָנוֹ: (ז') בְּח' וְאֶגְנָא אַבְּרָהָם וְחַקְמָתִים בְּכָל זָהָא זְעַקְבָּן וְפְרָזְן וְתַפְרָמְדָה: (ט') בְּח' וְאֶגְנָא אַבְּרָהָם וְשְׁוֹיָא: (ט') אלְיהָ רַבְּה וּמַעְסֵם בְּצֵבָא וְקָרְבָּא זְעַקְבָּן בְּכִוְתְּמָאָר בְּקִין חַסְעָף, וְקָרְבָּא זְעַקְבָּן וְפְרָזְן וְתַפְרָמְדָה: (ט') פְּלִילָה וּפְקַד אַבְּרָהָם, וּמַשְׁום דְּקַרְבָּהָן שְׁיָאמָר הַעֲבָרִים כְּשָׁפִים אָנוּ וּשְׁוֹיָם. וְאֶלְיהָ רַבְּה עַמְבָּד זְמִילִין שְׁיָאָכְלָגָן הַכְּהָתִי, מַלְטוּן רַבְּ פְּעָמִים אֵין הוֹלְדִים עַמְבָּד לְפָרָה:

באר חיטוב

(6) בבריתו. ובמ"א הפטמן ברהיר היה הוא בעל כל הפקר ואסדור לטולסלו אף כשלוחאו מוקל לבטבם. ריב"ש: (c) וובצענו. וובך יכל בעור חמוץ אעדי שבר בטל. וכ"ש אם נספחה לו עשה בפסח שזה לא קה בבלל הפטטל שברך על בענין. והוא קרא במתוך ממות אбел השה שנטזאת בתבשיל. דיאינו חמוץ פטור, ניל דילא יברך על טלית. ועל פ"קין להח סיק ג' במשמע. וכן אין לךך על המפטטל פשחה: (g) קליג. דעת השווה, אפללו לא באפללו בגון שפטתען ברייט' דענבר על בל ונאה אפ"ה אסדור לטערו. ואפ"ל הפטטל לא הפטדו בנון להפטטל אוותו לעס או להוות לרוח. וכן באבאותם דעת שאדר גודול פוטקים מבאר. דואך בבטטל דאיין עוזר על בל לרורה סני בקבפית כל' אбел בלא בטולו אמי לאו דבי' ור' חי עכ"פ טטלטל הדגנן. ואפללו לשוח' אמר. ופאירין טווח' שתקהנה סבירה לעזך החרטה של לא לזרע, וכן פסק תפ"ח. אך ספקה רב' אנטורינוס ראין לו שפקה הא לא בקבפית כל' ונאפלו צי' אמינה לאיזי לזרע לס' ניכ' לא המשירה וכן פשיק קמ"א, מ"מ רקא דזוהג חפר בהר וגש לעס על פה שיטסנט, עם"א חוו', וועל פיקון שכבה ס"ב קמב ורכ"א: כלונ' להוציא סכ משבגה ברורה בעבורך²²!, כמו שכתוב סיקין תלג גויניש נעדין לפקש לגם דעת השליחן-עדורך בז הוא, אלא רטמיי בגוני אחריתא, עין באנגן-אברנעם²³ וחולק-עקב ושב"א, אלא (ב') ראנפלו אס גויהו במקום ההפקר לכל, צוריך שיפיקינו לוגמי' בפיז וכבלבו²⁴, ולא יהה בזעט בשעת הפקר לחזור ולזכות בו לאחר הפסח, שאס ייש בראותו בן איננו הפקר גומורא²⁵ כל ועם שלא זכה בו אחר:

א) (א) יוציאנו וכיו'. ריצה להופר, יוציאנו (ה) מושתו מיד,
שלא בזוא לזרי מקשול אכילהו) קום בעורו: (ב) ובערנו
כיד'. ואם צדקה לברך על בעור פצען היכא שביבר ברק וכבעל

כברינו קדם פשת, ענן ביטח שפין תלה במושג ברורה: (ג) י'פה ע' דתניתה מפרק לטלטל (ד) קיה צוריך להוציאו לחוץ או לשערתו, ולא כוונאה, אפלו קבי אין מקנה רק בקבפית בליל); אבל כרבה פוקיקין טליתול דרבנן, רק מדרבנן צוריך בערו כדי שלא יבוא לאכל, סגי בקבפית גוראה, וטליתול דרבנן, ויל'בן מפרק לטליתול ולהשליכו לנקר או לית-הטהפת פטלטל דרבנן, וכברינו קבעה נקעתה לאץך הנקה נמי שלא לצנען, בಗון זה לדמותו שתקונה נקעתה (ו) ובcheinich השליח-ערוך, ובכל גני פוני עליי בליל, מנוגנים. וכל זה דוקא במחץ גמור ומשום מה לא דבל גראחה וביל ייפצא אחותונגה אסור לבערו בילדותובן: (ז) אלא יכפה עליי ולישם בטבשיל בשייעץ של פשת, אם ישחו עד שעננס יומס-קארון זונת על מנת לקימנו, אפלו וכי אין לו בערו בפסח ואפלו על-ידי עפומ' (ז) אסור. וכחטב האחרונים, (ח) ראם יש נקי לפנוי בכל להטיל בעריך בק מדרבנן, קשים דטלטל על-ידי נקרי הוא שבות דשכית וטשינ' דבגון זה, ענן שם. ומכל מקום (ט) אין העלים נועגין

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הלוות פסח סימן תמו תמו

42 באר הגולה

ג יגנו שלישראל ונתגלל החמץ מגנו של אינז'יהודי לנغو של ישראל. (ט) הרי זה דוחפו (*ו*) בקבה, ואם היה בשפת או ביומיטוב פופה עליו כלוי. (יא) (ראשו) לטללו ביומיטוב ושבתו: ד ימaza שת בפסח בbijto (יב) ואינו יונצ אם הוא חמץ או מצה. *מטר אבלו באכילה. ראנלן (יג) בחר (ו) בתרא. *ואם הוא מעש כרעה שאי אפשר לו להתעפש קל-כך משגנונים הפסח, או נהאי הוא חמץ. ואם עבריו קימי הפסח שנובל לתלות שפעפיש משגנונים הפסח עד עתה, אם אנו נהגים לאבויות פסח פת חם בכל יום, וולין להקל אבלו הוא מעש הרפה, שענו נולדים לומר, בכל יום אלה פת חם וננתנו עליו ולפיכך הרפה להתעפש:

תמז דיני פערבת חמץ בתוך הפסח, וכו' יב סעיפים:

א (א) אמץ בפסח אסור תערכתו בין בפניו בין שלא בפניו (ה) (ב) *בבמשהו, אבלו

באר היטב

פסק ביה בוה: (ג) לטללו. פי' אף עיי' דחיפה בקנה. עין טין סימן שייא ס'ק ב. וכן בטין סימן שח ס'ק ייח' דעם פסק דופר לאור דבר מקאה עיי' ס'ק מון ספה, ע"ש, וצ"ע: (ד) בתרא. אבלו גזאו גזאו גמי שר' דאטמא קדקה ביד, אם לא שיש קריין המקהך בקרשי ספקה, מ"א: (ה) במשהו. מראויין קמי חמץ פשר אחר אורחים לאו שעתם מוקמיות בו בין דעתם בה ברת ולא בדריל מפה פלי' שטא. וכmb ברב בתשאחו בון כתה: היכא דראיא עד צד להקל אפשר לסכך על מ"ש הפוך קיש לטבע אשלחות נהביאו התוס' פסחים ל ע"א דיה אמר רבנן ויש להקל בבעל חמץ

לימים או לבית הכסא ואם אפשר יעשה עיי' א"ר. אחרונים. והח' כהב: דוחא בטל או מטמן חוץ פסח דע' לדעת הרבה פוקרים אף ב"ט ראשן מכדו קמ"ש קטיש שלפני זה, עכ"פ אפסד לסמך אליהם קוו"ט שני וע"י טلطול למים או עיי' א"ר, אבל בטלול לא, דאין בין זיין וראושן לשוני, ע"ש, וכי' בטהונה א"ר, כי' ביה דאין חלה בון ראנלן לשוני אם איןו חמץ חמץ. ואם מצע תערובת חמץ בז' של פסח יבנערו עיי' סטטלול לס' או לרות ועיי' א"ר, ראמ' לשענו צד שישגנס יום אחורון של פסח ימא בפר' להשוויה וגמ' שאסור תודר להפוך, ביה, מ"א וח"י, ועדי' מס' ס"י, והאון הרא"ש מפרק לא

מלשה ברורה

כאח חמץ קיומיטוב שני איטן פופה עליו אלא יוצאיינו ויבערנו מיד, והוא קדין אם מצע אקיומיטוב וראושן, שאריך לכפות עליו כלוי, יעדן פן עד מלילה וכשנגי' יומיטוב שני שר' דאטמא בשינויים קבשתה הדגדולה, והואה באלה רפה, שפחה פוסקים חולקים על זה, קיומיטוב שני שיני שיבחו ובכן קיומיטוב ראשון לכל רפה. ולהלכה הספיקמו (טו) האחרונות, זאמ' בכר בטל חמוץ, יומיטוב בעצמו קמץ להשליכו לים או לבחירה הפסח, מאסר שר' דולדעת ובכשו דרביו: * מתקר אפל' באכילה, דאנלון בחר בתרא. הריר' וסנמ"ם וסיד"ש השיטוט דין זה לאמר. וצ'ן באפרונים שנדרשו בז' חנינה פרוש ובנו חננאל שבז' א"ר צאת לאור בצדקה שם תבנ'ה סקב לחריא קהאי טאגא, שפל עזר דין זה הוא בון בק אל-אחר הפסח, עין שם. ומוקן טעמו, רעל חוץ הפסח שהוא קברת לא עני קולין כלוי הא לאלל בכר השגה פשל פסח פטור, רק בלטוטר הפסח שהאה מוקבן, ואפסל לפאן דאמ' שהוא מדאורה, על-כל-אנט אין בו ברת לכליל עלאה, ואפסל דבשות טעם זה המשיטו הראשונים. דלא הוה ברורא להו דבר' זה. ולעשות. בדאי אין לקגאל בתוך הפסח בוגר כרבנו סנאלאן(ט), של דקרו סם דברי קדחה: * ואם הוא קעפס שפעפיש ביום ר'ז'ים ממי הפסח זומת עבורי פiley פליעין לקל שפעפיש ביום ר'ז'ים ממי הפסח ממי הפסח, עין היסב פטמאן:

* במשהו. עין במלשנה ברורה מה שפטבנו בשם הפסח פטמאן. עיין בקריר' קדרים שפשב, דלאן למפר' העכדים חוץ מדרבי אסור שבע, אף דאי נזהין להחמיר גםו שבט הבוקאי בתה'ג, מפל' פוקום אפסר לומר ראי היכא דאייס חד צד להקל מתר לפטר לעכדים. עין שם:

שער האין

(ט) אלה נבה וחיק'צקב וקודוטים וקמד'מיש וטגרז:

ג קו"ט מתשוכת
קולם קרי' פאות
ד ס'ב בנטה' ד
א טיקרא דרכא
ב' פסחים 'ב' ס'קמת
רב הפסחים. וטבב
רמב"ם קפראן
טקה'לה פאכלות
אסותה נשוב רמי
דבר שיש לו טריון.
וואר' טשל'ד בז'ה
ונע' מ'ב' ז'הן דלא
בד' פ'ב' ג'ל' שמא
קונפורה' ב'

א (א) חמץ בפסח וכו' מראויין קמי אופרין פצחן אלא ברי' לתן טעם בפערובות, דמיינו עד שנים, אלא שתכמים חממיין בון, בין דעתה בה ברת ולא בדריל מפה קל-שען; מ"ש אומרים ממשום דהני דבר ש"ש לו מתיירן לאחר הפסח(ז), וברקען בקשי' יא: (ב) במשהו. וטיכא דאייס חד צד להקל מתר לפטר לעכדים. עין שם:

הַלְכָות פֶּסַח סִימָן תָּמָן

ביאורים ומוסיפים

[ביהיל דיה מתח]

פלפעשה, בודהין אין לתקן בתוך הפסח גג'ד קרבנן חנאנאל⁽²⁰⁾.

(20) והחוירא כתוב (אויח' סי' קב סי' א) שגם בפסח הפת מותרת, שהרי בוגרמא מובה בדבר פשט שפה פוחרת, ולא כל הגבלה שהודיער הוא רק לאחר הפטת, ואם כדברי היביה ליל מה העלהו בוגרמא האגבל זוז והניחו מקום לכל התלמידים לטיעות. וכותב שאט דברי רבנו חנאנאל יש לפרש באופן אחר, עיין שם.

[ביהיל דיה שלא יכול להוליכו לביתו⁽²¹⁾].

(21) אמם במשניב ליל (סי' שח סי' יג) סתום בשם האחרנים, שההייר להמשיך ולטלטל מוקצת שכבר נמצא בידיו, איןו אלא בכל שמלאכון לאיסור ולא במקצת מחמת גופה וראה מה שבתבנו שם שיש אופנים נסוניים שגם במקצת מהנות גוף יהיה מותר להמשיך ולטלטל.

סימן תמן

דיני תערובת חמץ בתוך הפסח

[משניב סי' א]

בין דאית בה פרות ולא בדריל, מנה בלי שטא⁽²²⁾. ומובהר ברשיי (פסחים כת', ב דיה שלא במננו) שאין אלו שני טעמים נפרדים אלא טעם אחד, בלאו, שהויל וחמצז הוא איסור ברת החמייר בו לאסור במושדו, וכך על פי שאיסורי אכילת הלב רם אף הם איסורי ברת ולא החמייר בהם לאסור במושדו, שני חמץ הויל ואין גילים להיבטל מלאכול אותו, שכן כל השנה הוא מותר באכילה, לפיקר החמייר בו יותר מבhalb ורב [^{אלאם} החומרה הדשן כתוב (ח'ב סי' קפ') שנראה מדבר הראר'ש ע"ז פ"ה סי' ל] שהטעם של לא בדריל מיניה הוא טעם בפני עצמו.

[משניב שם]

ב' אומרים משותך דקני זכר שיטש לו מפיןין לאמר נפקח⁽²³⁾. (2) ואף על פי שרבר שיש לו מתיירן אסור רך בתערובת של מין במינו, אבל בתערובת של מן בשאיתו בORITY שיר שיש למתיירן בטול, וכמובהר בשושע ביריד (סי' קב סי' א), מ"מ כתוב הרבעם (פטיש מהל מאכלות אסורת הי'ב) שימוש חומר חמוץ החמייר בו שיאין הוא בטל החמייר בו בתערובת של מין בשתינו מיטה. והרמ"א בז' (שם סי' י"ד) הביא מהלוקת אם חמץ בפסח מחשך רך שיש לו מתיירן, שיש סוברים שאין הוא בכלל דבר שיש לו מתיירן, שכן אף על פי שהוא היה מותר לאחר הפטת, מ"מ בפסח הבא שוב יהיה אטר.

זראה בשורת תורה חсад (ח'א סי' יט אות ג) שכתב שדבר זה תלוי במה שנחלקו ראשונים מהו הטעם שדרבי שיש לו מתיירן איינו בטול, שלפי דעתם שכתב רשי (ביצה א ב דיה שיש) משותם עד שתאבלנו באיסור תאכלנו בהתריר, אף חמוץ נהשך דבר שיש לו מתיירן, שהרי אפשר לאוכלו בהתריר לאחר הפטת, אבל לפי הטעם שכתב הרין (נידראים נמ, א), שיבין שהוא עתיד לדוחות מותר הרחו דומה לחומר שבו הוא התערובת ולכן איןו כלל בת, אם כן חמוץ בטול אפילו מטהה רחוב (ס"ה שח סי' קנו). ובמה שהורה החוויא למשעה בענין טלטל מוקצת על ידי מטללה. וכשודוחף מוקצת על ידי דבר שאין דרכו בקר, דעת הגרשוי אויערב (שווית מנהת שלמה ח'א סי' יד סוף אות ב) שיתכן שומרה לבל הדעות, משותם שאין זה הנחש בטלטל המוקצת אלא בינויו, והוא מותר כמו שכתב הושע לעיל (ס"ה שט סי' ד) שומרה לנוירaben ששבה אותה על גבי החביתה.

טעם אחר מודע חמוץ לא נחשך דבר שיש מתיירן, כתוב הרין (פסחים ז, ב בדפי הרין⁽²⁴⁾) משותם שאף לאחר הפטת הוא אסור מידי חמוץ שעבר עליו הפטת, וכך על פי ששל ידי תערובת הרחו מותר לאחר הפטת, וכפי שכתב השועץ להלן (ס"יא) [ונהנדו אם לחחשיבו בדבר שיש לו מתיירן הוא כשהחמצן מוציא בתערובת], מ"מ הויל ובשהוא עומד בפני עצמו אין לו מתיירן, אף בשוה בתערובת לא וגנו אותו חזיל דבר שיש לו מתיירן.

המשן במילאים עמוד 10

[משניב סי' ק]

ולגע בו בקנית אסור, רלקם אמי למקבל קגעה⁽²⁵⁾.

(22) וvak שביהם הכהירום מותר לגעת בדבר מאכל, כמו שכתב הרמ"א לקמן (סי' תריב סי' ז) ואין חוששים שהוא מונך שיגע בוiba לאוכלה, ביראר במשניב שם (ס"ק ז'ב) שודק באין בחדל משאר דברי מאכל שמא יבא לאוכלה, בין שבפסח אין בחדל שהוא בודל מבל חמאלים, אין לחוש שהוא אם יבא לאוכלה. ועד, שביהם הכהירום מחמתו אימת יום הדין אין לחוש שהוא יבא לאוכל ולבור על איסורי היום, מה שאין כן בפסח.

ואף להריה חמץ, כתוב בביהיל לעיל (סי' חמג סי' א דיה א' פילון) שאטור, מחמתו חשש זה שייא לאכול ממנו וזהו שט עוד טעם לדבר).

[משניב סי' ק יא]

אף עליידי דחיפה בקינה⁽²⁶⁾, טלטלול פון הצד שקה טלטיל⁽²⁷⁾. (23) ואף שלטטל קליפות מהשולחן על ידי סכין, כתוב הטין (סי' שח סי' ייח) שמוותר, כתוב במשניב שם (ס"ק קטו) ובעשה'ץ שם (ס"ק צה) בשם הפטמי, שאין הדברים אמורים אלא בשעשה'ץ לנזוך דבר המותר, כגון שורצה להשחטש במקום שבו מונחות הקליפות זוכמו כל טלטל מן הצד שכתב השועץ (סי' שעא סי' ו-ס'יח). אך שלא לנזוך דבר המותר אסור הטלטל גם על ידי סכין, וכן גם בגין טלטול החמצן כדי שיזוכל לשימוש בגאנ, אסור לטלטל גם על ידי קנה. וכן לענין טלטול עצמות וקליפן הנמצאים על הרצפה על ידי מטאטה וכלה, כתוב בביהיל לעיל (ס"י שלו סי' ב' דיה ו'ש) שמוותר לעשות כן רק בכלל שהוא טלטול מן הצד על ידי דבר אחר אשר לצורך שבת [שצורך לאותו מקום וכדו].

(24) ודעת החוויא (אוריך סי' מו סי' יד) לענין גיררת מוקצת על ידי סכין, שאין זה נחשכ טלטל מן הצד, בין שעיקר הטלטל הווא לנזוך המוקצת, ואינו זוכה טלטל כל עם אבן, שכן שם עיקר הטלטל גומש בכלו וממולא טלטל מוקצת על ידי סכין נחשכ השועץ הריב (ס"ה שח סי' ס'ו) שאין טלטל מוקצת על ידי סכין נחשכ טלטל מן ה策, אלא שכתב כן מטעם אחר, בין שהסכךן נחשכ ידו האורוכה של המטלטל. וראה מה שכתבנו לעיל (ס"ה שח סי' קנו). בינה שהורה החוויא למשעה בענין טלטל מוקצת על ידי מטללה. וכשודוחף מוקצת על ידי דבר שאין דרכו בקר, דעת הגרשוי אויערב (שווית מנהת שלמה ח'א סי' יד סוף אות ב) שיתכן שומרה לבל הדעות, משותם שאין זה הנחש בטלטל המוקצת אלא בינויו, והוא מותר כמו שכתב הושע לעיל (ס"ה שט סי' ד) שומרה לנוירaben ששבה אותה על גבי החביתה.

ולחוות את חמוץ ברgel, כתוב ביהיל לעיל (ס"ה רוס סי' ג' דיה פ', ראה גם משניב סי' שח סי' ק) לענין המנוח ארנקי בשבת וירא שאם לא יטלוו ויקדמוני אחר, שעיל ידי טלטל ברגלו יש להקל, בין טלטל על ידי גנוו אינו נחשכ טלטל כל, אך דעת החוויא (ס"ק יג) שאין יותר מותר כמו שכתב הושע לעיל (ס"ה שט סי' ד) שומרה דרך הילוכו ואני עשוosa את הפעולה לצורך טלטל המוקצת.

